

KLAUS NURMI

**KUN MINÄ
POHJOIS-KOREAAN
LÄKSIN**

KLAUS NURMI

**KUN MINÄ POHJOIS-
KOREAAN LÄKSIN**

**MATKAKERTOMUS
POHJOIS-KOREAN KIM-DYNASTIAN
KULISSIVALTIOSTA TURISTEN
SILMIN.**

SISÄLLYSLUETTELO

A

OSA 1	Esilämmitys Etelä-Koreassa.....	9
OSA 2	Tulo Paratiisiin vuonna 102, (2014).....	21
OSA 3	Yli vuorokauden junassa.....	33
OSA 4	Matka kohti mystillistä Myohyangin vuoristoa....	104
OSA 5	Kaupunginkierros autiossa ja hiljaisessa Pjongjangissa.....	172
OSA 6	Pjongjangin suuret kulissit, ja pienet ihmiset....	234
Osa 7	Kohti Etelä- Korean rajaa, (DMZ).....	329
Osa 8	Lähtö kohti sivistystä.....	388
Osa 9	Loppusanat.....	402
Osa 10	Kim-Dynastian hallitsijat.....	411
Osa 11	Leirit.....	469

B

Osa 12 Takaisin Pohjois-Koreaan.....	474
Osa 13 Air Koryo.....	484
Osa 14 Pjongjang sekä Yanggakdo hotelli.....	491
Osa 15 Matkaamme Nampoon.....	533
Osa 16 Namposta Sinshoniin ja Kaesongiin.....	548
Osa17 Jälleen Keasongissa.....	570
Osa 18 Paluumatka Pjongjangiin.....	581
Osa 19 Pjongjangin uudet kujeet.....	597
Osa 20 Yanggakdo-hotellin hyvin kuuma kerros.....	604
Osa 21 Päätösillallinen koirasopalla höystettynä.....	610
Osa 22 Kohti maailman parhainta valtakuntaa.....	622
Osa 23 Päätös-sanat, (vainoharhaisuuden loppu- näytös).....	626

PROLOGI

Koreoista on kirjoitettu monenlaista kirjaa, mutta ei ainuttakaan tämän tapaista opusta. Mistä voin päätellä näin? Siitä, että tiedän jokaisen lukijani yhtyvän kantaani luettuaan opukseni loppuun. Kukaan suomalainen ei ole tehnyt tämän tyylistä kertomusta, sillä intensiivisyydellä mihin minä sorruin. Koska tähtäimessäni oli alkujaankin kirjoittaa kokemuksiamme sekä tuntemuksiamme koko porukkamme näkökulmasta, kirjani sai omanlaisensa muodon. Näin kuka tahansa voi itse kokea olevansa mukana matkassa, paisuttelematta asioita, mikä helposti ryöstäytyy käsistä kerrottaessa maasta joka suorastaan *"hyppii silmille"*. Taistelin juuri tämän seikan parissa koko kirjoittamisen ajan. Se olikin ihmeellisen vaikeaa, ja kävin raa'alla kädellä karsimaan kokonaista 27 sivua pois, jotta välttyisin turhilta ylilyönneiltä. Oli minulla muitakin vaikeuksia, kuten tuo ihmeellisen vaikeaksi kokemani suomen kieli. Olen käynyt kaikki kouluni ruotsin kielellä. Siten kehittyi vähitellen mies, joka ei hallitse kumpaakaan kieltä aivan täydellisesti. Tästä vinkkelistä katsoen työni on ollut uskomaton.

Istun kotonani jo neljännessä, mutta onnekseni tällä kertaa lievässä masennustilassa kirjoittaessani toista kirjaani. Oikeastaan olen reippaan alaviritteinen, kaikilta muilta osin paitsi Pohjois-Koreaan koskevalta, jossa taas kävin kovilla ylikierroksilla. Se on täysin uusi ominaisuus minussa. Tämän voisi kertoa myös toisin. Pohjois-Korea sekoitti totaalaisesti pääni! Syy tämänkertaiseen pienoiseen romahdukseen löytyy suurimmalta osaltaan Pohjois-Korean kiertomatkastani 3.6-13.6.2014. Ensimmäisen kirjani työnimi on Reppanaenkelini, joka odottaa täysin valmiina julkai-

semistaan työpöydälläni. Se kirja kertoo vaikeasta elämästäni, kolmesta syvästä masennuskaudestani, jonka pelastajaksi saapuu vaikeasta auto-onnettomuudesta selviytynyt nykyinen puolisoni. Hänen tuonpuoleiset kokemuksensa auttavat minut aina ylös, vaikka itsekkin tarvitsee jatkuvaa apua selvitäkseen elämässään. Otin omaishoidon työn vastaan vuonna 1985, pudoten täten jälleen toisenlaiseen kuoppaan. Hyvistä ansioistani romahtaa toimentuloni niin, että elän vajaan 500 euron varassa 26 pitkää vuotta. Teemme kuitenkin jatkuvasti kaksi kiertomatkaa joka vuosi. Tiedän siis, mitä on elää alla köyhyysrajan ja samalla hoitaa vaikeavammaista omaistaan. Uskallan jopa väittää meidän liittoamme ainutlaatuiseksi, mikä on monen mielestä jopa rohkeasti sanottu. Koskaan en ole ollut lähelläkään lopettaa kiertomatkojamme, vaikka taloustilanne olisi vaatinut toisin. Olen saanut näiltä matkoilta enemmän kuin koskaan suuremmissa unelmissanikaan osasin odottaa. Ne ovat tehneet minusta minut, eli ihmisen, joka rakastaa omaa maataan niin, että etsii muualta ainoastaan vaihtelua. Nyt sain tuota kaipaamaani vaihtelua siinä määrin, että katson tämän olleen viimeinen kiertomatkamme. En tulisi missään kokemaan syvällisempiä tuntemuksia kuin P-Koreassa, joten miksi siis jatkaa etsimistä? En tulisi missään kuitenkaan aistimaan sellaista henkistä traumaa mitä koin tällä ”viimeisellä matkallani.” Tehtyäni viisikymmentä kiertomatkaa yli neljäkymmenen vuoden aikana, tiedän jo jotakin eri maiden antamista tuntemuksista.

En alkujaankaan aikonut tehdä tätä kirjaa, koska minusta jokainen kokee jokaisen matkansa omalla tavalla, ja tuntemuksilla. Syytänkin tästä opuksestani kaveriani Villeä, joka suorastaa usutti minua aloittamaan tämän projektini. Kieltäydyin heti oitis kunnian, mutta kuin varkain ajatuksia tähän suuntaan alkoi kehittyä käydessäni Iranissa.

Minusta tällaisella kirjalla ei olisi markkinarakoa, mutta uskon nyt olleeni täysin väärässä. Pohjois-Korea osoitti minulle aivan muuta.

Kun on kyse P-Koreasta sana ”*normaali*” täysin uuden ulottuvuuden. Miksi kirjani julkaiseminen tapahtuu tässä järjestyksessä? Siksi että satuin kertomaan aikeistani väärälle henkilölle matkamme lopussa. Hän julkatoi Pekingin lentoasemalla kovalla äänellä koko porukalle aikeistani, ja täten sain heti yli puolelta retkueelta kirjani ennakkotilauksen. Aloin jo katua koko möhläystäni, mutta kun hieman asiaa mietin katson tämän olevan upea jatko ensimmäiselle teokselleni. Mutta todellakin miksi yleensäkin kirjoittaa kirjan maasta jossa piipahtaa vain seitsemän vuorokautta, ja mistä tuo kimmoke sai alkuunsa? Alkuunsa se sai maan erikoislaatuista olemuksesta erottua täysin muista valtioista totaalisesti, josta hulluuskaan ei ole kaukana.

Ensiksikin tällaista kirjaa ei suomenkielisenä löydy, ja toiseksi on tärkeä julkaista rehellisen matkaajan päiväkirja. Pohjois-Korea on maana ainutlaatuinen. Sitä ei voi verrata mihinkään muuhun valtioon. Lähestyessäni 70-vuotissynttäreitäni olen jo unohtanut, sekä tietenkin myös sekoittanut jo useimpien matkakohdemaiden erikoisuudet. Mutta Pohjois-Korean kokemuksia en unohda enkä sekoita milloinkaan!

Pyydänkin jo tässä vaiheessa nöyrimmät anteeksipyyntöni, jos sekoitan joidenkin nimet kirjassani. Olihan meitä peräti kahdenkymmenen hengen joukko ja muistiinpanojen teko oli mitä hankalinta, enimmäkseen tärisevässä autossa sekä pahimman laatuudessa innostuksestani johtuvana. Tämä kaikki ilmenee pikutarkkoina selvityksinä, kaikissa olemattomimmisakin asiakohdissa. En kuitenkaan halunnut jättää niitä pois tekstistäni, koska se juuri kertoo maan erikoisuudesta iskostua ihmisten erikoisiin vaistoihin, joita ei tiennyt edes omistavansakaan. Kun kerron

Pjongjangin kadun nimiä ärsyttävän tarkasti, olen jossain eriskummallisessa tilassa, mikä on minullekin uutta. En ole koskaan käytyäni 129 eri valtiossa innostunut aiemmin yhdestäkään kadun nimestä! Miksi innostun niistä juuri täällä? Eivätkä kadun nimet toki ole ainoa villiintymiseni kohde! Kun lähes kaikki täällä on salattua kadun nimetkin alkavat kiinnostaa kummasti.

Ketään en myöskään toivo loukkaavani. Halusinkin kysellä matkakumppanieni kokemuksia sekä tapahtumia toivossa, että saisin kirjastani enemmän meidän oma matkakertomuksemme tyylisen teoksen, mutta tämä ei kuitenkaan toteutunut kuin osittain. Jouduinkin pinnistämään muistiani äärimmilleen saadakseni oikeat henkilöt oikeisiin tapahtumiin. Toivonkin onnistuneeni tässä ainakin suurimmilta osilta. Itse en ole niitä sosiaalisimpia ihmisiä maailmassa, päinvastoin olen hyvin kaurisluonteinen, erakkomainen, yksin viihtyvää sorttia.

Aloitin tämän kirjan teon seuraavana aamuna matkan jälkeen ja kirjoitin sitä kolme vuorokautta putkeen yötä päivää. Tämän jälkeen "olin" Pohjois-Koreassa lähes kuukauden pitempään kuin viisumini passissani olisi suonut, upotessani täysin tähän aiheeseen. Tämän jälkeen paikkailin teoistani vielä puoli vuotta. Koko tämän ajan elin pelkästään Koreaa silmissäni. Ongin tietoja mistä ikinä löysinkään, ja imin tuota tietoa kuin kuiva sieni. Tuo *ihmemaa* muutti jatkuvasti muotoaan mitä pidemmälle kirjassani etenin. Maa muuttui aina vain synkemmäksi, mitä tarkemmin tarkastelin niitä asioita, jotka matkan ajan olivat tuntuneet kiinnostavan salaperäisiltä. Aistin jopa itsessäni vaarallistakin intoa seikkoihin, joiden ei tulisi olla mielenkiintoisia vaan luotaantyöntäviä. Tunteeni kävivät sekavuustilassa, jollaista en myöskään ennen ole kokenut.

Tämä oli erikoisin matkani monella eri tavalla katsoen! Vaikean suljetun paikan kammoiselle tämä ei ollut lainkaan hyvä koh-

devalinta, mutta kotona vasta sain kuitenkin kokea suuremman tuntemukseni tällä saralla! Kotona tajusin vasta kaiken kokemani todeksi, ja toinen syvä tuntemukseni, keinotekoisuuden kammo sai täyden vallan. Olin käynyt keinotekoisuuden maassa jossa mikään ei ollut niin kuin se oli, vaan niin miten sen ei pitäisi olla.

Yleensä kertoessaan toiselle matkaajalle kokemuksiaan jostakin erikoisesta, saa olla melko varma, että kuuntelijalle on tapahtunut vielä hurjempaa. Tuo asia vain etenee aina näin. Jokaisella on halu esittää ainutlaatuista tapahtumaa, joka on sattunut vain yksinomaan hänelle. Maailmanmatkaajat ovat muuten sopusuhtaista väkeä, mutta heillä on yhteinen ominaispiirre, saavuttaa aina itse suuremman kokemuksen toisiin nähden. Se on ikuista kilpajuoksua paremmista kokemuksista, eikä edes kokemuserotkaan enää kiinnosta, vaikka juuri tuo kohta on minusta kaikista kiinnostavinta tässä koko touhussa. Tämänkin asian kohdalla taistelin kynsin hampain, etten sortuisi tekemään matkastamme ainoastaan seikkailukertomusta. Se taistelu oli toki aivan turha. Auttamattomasti tästä syntyi kuitenkin seikkailu pakon sanelemana. Osasyynä on jälleen tämä kirjaprojektini.

–”Tämä on ehdottomasti absurdein maa maailmassa, eikä tänne voi saapua, ellei jätä aivojaan lepäämään kodin narikkaan”, kertoi eräs matkan tehnyt nuorehko mies. Itse olen samaa mieltä. Absurdihan merkitsee järjenvastaista, järjetöntä, mieletöntä sekä myös typerää. Eikä kannata myöskään teoksessani tuijottaa sokeasti antamiini mittoihin, koska oikeita lukuja on aivan mahdollonta saada! Mutta kaikki kirjassani kertamani tapahtumat ovat täysin tosia, vaikkakin monesti eri järjestyksessä, kuin miten me ne koimme. Tähänkin oli omat syynsä.

A

OSA 1

ESILÄMMITTELYÄ - ETELÄ KOREASSA.

Matkailuun kuuluu kolme selvää osaa. Ensimmäiseen osioon kuuluu matkan suunnittelu. Toiseen osaan kuluu se tärkein, ja samalla raskain vaihe, eli tuo matka. Kolmantena tulee näiden kahden osioiden yhteensulautuminen, eli muistelu. Usein tämä muisteluosuus tuottaa seuraavan matkan suunnittelun käynnistymistä. Näin minulle kävi vuonna 2014, jolloin Korean niemimaa vei sydämeni moneksi vuodeksi eteenpäin tulevaisuuteen.

Kävin keväällä 2014 Etelä-Koreassa. Siihen matkaan sain taas kipinän, niin outoa kun asia onkin, Iranista vuoden 2013 syksyllä. Käytyäni yli sadassa maassa yli neljäkymmenen vuoden aikana hain jotain eksoottisempaa maata. Löysinkin sen Iranista, josta pidin kovasti. Valtiossa oli jotain mystisen kiehtovaa, jopa hulluutta. Kävimme tutkimassa Shaahin ajan käsittämättömiä rikkuksia Teheranissa Njavarán palatsialueella, jossa sijaitsee nuo kymmenen Shaahin loistokasta palatsia viere vieressä. Kävimme muun muassa vihreässä palatsissa, jossa seinät ovat kullattuja kokonaan, siinä vaiheessa alkoi jo mieli hämärtyä. Kaikki tuo rikkaus on täysin käsittämätöntä. Kaikki nämä kymmenen loisteiliasta palatsia olivat ainoastaan kesänviettoa varten! Mitä löytyisikään varsinaisesta pääpalatsista? Iran kokonaisuudessaan oli

mystillisen vetoava, huivipakkoineen ja jatkuvine huiviratsioineen sekä muina ratsioineen. Näitä oli päivittäin jatkuvasti.

Kaiken huippu löytyi kuitenkin maan viettäessä 2500-vuosisjuhlaa vuonna 1971, jolloin juhlittiin myös Kyyros II Suuren kunniaksi. -”*Valta sekä sen tuoma rikkaus sekoittavat vahvan kin pään*” selitti eräs sen ajan tavallinen kansalainen. Tuo juhlinta todella kaatoikin hieman myöhemmin koko riikinkukkovaltaistui-
men. Eräs syy tuohon kaatumiseen oli pahin köyhyys Persiassa historiassa, joten älytön juhlinta oli kansalle liikaa.

Shaahi Reza Pahlavi antoi käskyn juhlaan vuosikymmen aiemmin, josta lähtien tähdättiin kaikki huomio vain tähän keikkaan. Kun ajankohta lähestyi, alettiin valmistelut kaasuttamalla kaikki käärmeet, skorpionit sekä kaikki muut vaaralliset eläimet yli 80 hehtaarin alueelta Persepoliksen laidalta, lähellä Shiraz-kaupunkia. Ranskassa valmistetut 50 mahtavan kokoista telttaa tuotiin 80 ha laajaan erämaahan, joka koostuu pelkästä hiekasta. Jo paikkana täysin katastrofaalinen. Erikoiskuvioisen telttakylän suunnitteli sveitsiläinen insinööritoimisto Jansen AG. 69 valtion päämiestä sai kutsun juhliin, mutta vain 62 saapui ja seitsemän valtiomiestä boikotoi koko juhlaa. Urho Kekkonen ei kuulunut tuohon poisjääneiden ryhmään, vaan osallistui juhliin. Suomessa tästä nousikin tuolloin kansan keskuudessa jo pientä kitinää, joka muistaakseni oli harvinaista Kekkosen aikana. Pienikin ”*kitinä*” oli Kekkosen aikana todella harvinainen ilmiö, jonka Kekkonen sammutti aina heti perusteellisesti.

Juhlat pidettiin 12-16. lokakuuta 1971 ja tuolloin suljettiin täysin Persian valtion kaikki rajat. Turvatoimet olivat myös mittavat. Lentojakaan ei sallittu tuona aikana. Juhliin käytettiin satoja miljoonia silloisia suomen markkoja ja jopa miljardeista puhuttiin. Mutta oli tuo tuhlauksikin valtaisa! Esimerkiksi Euroopasta tuotiin 15 000 puuntainta, kohtalaisen suuria sellaisia sekä 15 000

kukkatainta. 50 000 varpuslintua, jotka melko pian menehtyivät ankaraan kuumuuteen. Myös suurin osa puista kuoli, mutta meidän ollessa paikan päällä oli pieni pala keidasta vielä jäljellä sekä tienvieruspuita jopa runsaastikin.

Juhliin tuotiin 18 tonnia ruokaa, josta osa valmistettiin myös paikan päällä. Tarjoilijoita oli 180. 360 000 kanamunaa kuskattiin paikalle. Tuotiin 12 000 pulloa viskiä sekä 25 000 pulloa viiniä. Silkkiä käytettiin yhteensä 47 kilometrin verran. Limusiineja oli käytössä 250. Paraatiunivormuja valmistettiin 6000 kappaletta.

Juhlat kestivät 5 ½ tuntia. Illalliset olivat samalla maailman suurimmat ja pidemmät ikinä järjestetyt. Se pääsi myös jopa Guinnessin ennätysten kirjaan. Lokakuun 14.1971 vietettiin vielä samaan hyssyyn, sekä samalla porukalla, suuri gaalailallinen Shaahin puolison Farah Pahlavin syntymäpäivän kunniaksi.

Mitä tämä kaikki yllämainittu Persian historia kuuluu Pohjois-Koreaan? Ei millään tavalla! Mutta tämä kaikki - mitä kutsuisin hulluudeksi - herätti minussa kuitenkin jotakin, jonka tiesin aivan varmasti löytäväni ainakin Pohjois-Koreasta. Juuri tuo hulluus on noiden maan yhteinen tekijä, joka siis veti minua puoleensa.

Hulluus taas kiinnostaa minua monesta eri syystä, joita en kuitenkaan tässä ala luetella. Tähänkin kohtaa sopii hyvin tuo kysymys, miksi juuri Persia eli Iran? Onhan noita hulluja valtioita muitakin. Iranissa vain on jotakin noita muita suurempaa, kuten Pohjois-Koreassakin. Suurempaa hulluuttako? Luultavasti, koska mikään muu maa ei olisi saanut minua lähtemään P-Koreaan. Oli käsittämätöntä ymmärtää tällaisten olosuhteiden olleen mahdollinen melko lähellä meitä, kuten Iranissa. Kun hulluudesta on kyse, tuli siis oitis mieleen Pohjois-Korea. Etelä-Korea jäi sovinnolla taka-alalle, vaikka se olikin ollut minun kohteeni ennen Irania. Nälkä siis kasvoi, ja päätin kokeilla hentoa kosketusta koreoihin menemällä seuraavaksi ensiksi Etelä-Koreaan. Yllätyin

Etelä-Korean loistokkuudesta. Se teki heti vaikutuksen, mutta eri tavalla mitä oikeastaan hain Iranin käynnin jälkeen. Kaikki Etelä-Koreassa oli kuten Japanissa, suurta ja loistokasta. Mutta tätäkin pidin silti suurena rohkeutena käydä edes E-Koreassa!

Kun oppaamme heti alkoi kertoa Korean historiaa, sai se ainakin minut hereille. Mongolia miehitti Korean niemimaan vuonna 1231 aina 1300-luvun alkupuolelle. Japani vuorostaan hyökkäsi maahan vuonna 1592 sekä vuonna 1597 ja tämän jälkeen valtasi maan vuosiksi 1910-1945. Tätä ajanjaksoa on pidetty hyvin traumaattisena Korean historiassa. Koska Japani oli hyvin raaka miehittäjä.

Itsenäisenä valtio pysyi ainoastaan vuosina 1392-1910. Toisen maailmansodan päätyttyä Yhdysvaltojen pudottamiin atomipommeihin päättyi senkertainen Japanin miehitys. Japanin antautuminen merkitsi myös japanilaisten lähtöä Korean niemimaalta. Tämän myötä Korean niemimaahan kehittyi valtatyhjiö Potsdamin rauhankokouksessa taas voittajavaltiot päättivät mielivaltaisesti jakaa Korean niemimaan kysymättä lainkaan mielipidettä itse korealaisilta.

Kuitenkin Japani oli ehtinyt tehdä tuhojaan jo Koreassa ajatellen enemmän omia tarpeitaan. Japani esimerkiksi keskitti 2/3 osan Korean raskaasta teollisuudesta niemimaan pohjoisosiin. Tämä olikin syy pohjoisen nopeampaan talouskasvuun sodan jälkeen. Talous kehittyi huomattavasti ripeämmin pohjoisessa, kun etelässä vuosina 1950 -1975.

Vuoden 1960 alkupuolelta lähtien siirtyikin 75000 Japanissa asuvaa korealaista siirtolaista perheineen takaisin P-Korean auttaakseen orastavaa sosialismia. Tässä monet tekivät samalla elämänsä suurimman virheen.

Mutta ei Etelä-Koreassakaan kaikkea kerrota. Paikallisopas ei kertaakaan maininnut halaistua sanaa sotilasvallankaappauk-

sesta, joka tapahtui 16.4.1961. Tällöin nousi valtaan kenraali Park Chung-Hee, jonka nimi mainittiin kyllä Pohjois-Koreassa käydessäni, mutta ei siis täällä etelässä kertaakaan. Tämä diktaattori oli vallassa 18 vuotta, jolloin hänet murhasi lähin sotilas. Hänen tilalleen astui uusi sotilasdiktaattori kenraali Chun Poo-Hwan. Vuoteen 1980 molemmissa Koreoissa oli diktatuurivalta.

Kenraalia pönkitti vallassa ollessaan Yhdysvallat, ja tämä kausi oli myös koko Etelä-Korean pönkityskausi ylös suosta. Kuitenkin hänet halutaan unohtaa! Tämä kylmä, tunteeton kovanaama ei ollut kyllä silloinkaan ihailtu mies. Se tuli hyvin ilmi vuonna 1974, kun Pohjois-Korealle myötämielinen kansalainen ampui useita laukauksia kohti Parkia kesken hänen puhetilaisuuttaan. Kaikki luodit ohittivat Parkin mutta yksi laukauksista tappoi hänen vaimonsa. Kun kaikki oli jälleen hieman rauhoittunut, Park jatkoi puhettaan kuten ennen laukauksiakin. Räikköstäkin kylmempi mies siis!

Etelä-Koreassa sai vielä 1970-luvulla vankilatuomion, jos kehui Pohjois-Koreaa millä tavoin tahansa. Samoin sai tuomion, jos keräsi vaikkapa neuvostoliittolaisia postimerkkejä. Sehän voisi olla osoitus myötämielisestä suhtautumisesta kommunismiin, mikä katsottiin rikokseksi.

Seuraavana päivänä olikin minusta siis kiinnostava ohjelma tiedossa lähtiessämme aamu-varhain kohti DMZ-rajavyöhykettä, demilitarisoitua vyöhykettä, joka erottaa Etelä- sekä Pohjois-Korean toisistaan. Olen kuullut koko ikäni tästä hyvin verisestä sodasta, ja kohta pääsisin näkemään omin silmin tuon koko maailmaa aikoinaan kuohuttaneen rajalinjan. Tuo sota alkoi 25.5.1950, jolloin korealaiset yhdessä kiinalaisten kanssa hyökkäsivät etelään sekä etenivät melko helposti jopa niemen eteläkärkeen. Kun Etelä-Korea kokosivat joukkonsa USA:n tuella, etelä hyökkäsi pohjoiseen edeten Kiinan rajalle asti. Tästä Kiina

taas ärsyntyä luonnollisesti, ja Etelä-Korean joukot joutuivat taas perääntymään. Sota kesti lähes kolme vuotta ja Pjongjang siirtyi usean otteeseen molempien vastakkaisten puolten haltuun.

Aselepo allekirjoitettiin 27.6.1953. Tämä aselepo kestitkin 56 vuotta, kunnes 27.5.2009 Pohjois-Korea mitätöi koko sopimuksen ja näin ollen maat ovat käytännössä edelleen sotatilassa. Raja asetettiin lähes samoille paikkeille, eli 38. siis leveyspiiriin kuten vanhakin raja. Sodassa menehtyi yli kolme miljoonaa ihmistä, mutta raja jäi lähes entiseen paikkaansa.

Nyt tänä aamuna oli siis minun huippupäiväni koittanut. Sää tuntui viileältä, mutta mieli lämpimältä. Moottoritie oli koko tuon matkan kaksikaistainen molempiin suuntiin ja piikkilanka-aitakin alkoi heti ilmestyä vasemmalle puolelle päästyämme Soulin kaupunkialueesta ulos.

Kahdensadan metrin välein oli säännöllisesti valonheittäjiä sekä vartiotorneja, joissa kaikissa ei kylläkään näkynyt olevan vartiosotilasta. Samoin säännöllisin välimatkoin oli panssaritorjuntaesteitä yllätyshyökkäysten varalta. Nämä esteet olivat aivan vaarattomia - meille kerrottiin - vaikka joka ikinen betonimöhkäle sisälsi suuren räjähdyslastin! Onhan tämä mahtava valtatie oiva hyökkäystä ajatellen. Pohjois-Korean korkeimmat kukkulat oli hakattu täysin puhtaiksi puista ja pensaista, joten näkyvyys ei kärsisi. Sille esitettiin myös toista syytä, lämmitykseen tarvittavaa puuta. Tämä selitys on kyllä ymmärrettävissä, koska puu oli tarpeen suuren nälänhädän aikoihin. Han-niminen joki myötäilee vasemmalla lähes koko matkamme ajan. Missään vaiheessa tämä joki ei koukkaa Pohjois-Korean puolelle, mutta Pohjois-Koreasta liittyy siihen Imjin-niminen joki ja tämä yhteisjoki laskee Keltaiseen mereen. Virtaus ei siis kulje Soulia kohti vaan aivan päinvastaiseen suuntaan pohjoiseen. Tästä voimakkaasta virtauksesta huolimatta Pohjois-Koreasta lähetettiin Kim Jong-Ilin

valtakaudella salamurhaajia sekä vakoojia Souliin murhaamaan Etelä-Korean presidentti Park Chung-Hee.

Paikallisoppaamme oli aina äänessä, ja meidän oppaamme tulkasi. Pohjoisesta ei ollut ainuttakaan hyvää kerrottavaa, ja etenkin japanilaiset ovat vielä pahempi riesa. He olivat tuhonneet Etelä-Korean kulttuurinähtävyydet lähes olemattomiin. Tosin oli yksi asia, mistä eteläkorealaiset ylistävät pohjoiskorealaisia, ja se on *Pjongjangin nuudelit*. Ystäväni Ville, - joka tulee olemaan tämän kirjani asiantuntija, - on syönyt kummassakin maassa tätä nuudelikeittoa, mutta hän ei erottanut minkäänlaista makueroa maiden sopissa. Tämä Ville on Korea-ekspertti. Hän on käynyt maassa yhdeksän kertaa, ja saa näin toimia *"haamumatkaaja - nani."*

Koko tämä matka Soulista pysähdyspaikalle oli vajaat 60 kilometriä. Täältä lähdimme eri nähtävyyksalueille linja-autolla, sisälle yhteistä rajalinjaa jota ajoi kaiken määräilevä bussikuski. Hän tulisi kertomaan minuutilleen tarkat ajat eri nähtävyyksipaikoissa joissa vierailemme. Tarkkuus alkoikin jo ennen lähtöämme odotellessamme tulikuumassa bussissa auton täyttymistä.

Ensimmäinen kohde tulisi olemaan muistopuisto Imjingak, Tourist Resort. Tällä alueella oli monia upeita muistopatsaita sekä tietenkin rauhan kello, joka oli jokaisen temppelin pihassa. Oli korkea näköalatasanne, josta näimme valkoiseksi maalatun pohjoiseen johtavan junasillan. Tämä sillan edessä kulki poikittain nk. *"vapauden silta"*, jota pitkin eteläkorealaiset sotilaat kulkivat sotavankeudesta vapaiksi. Oli suurennettuja kuvia sota-ajalta sekä suuri veturinromu, joka oli peitelty kauttaaltaan rauhanviestilippumeren taakse. Olimme nyt siis Imjingakissa, Nuri Peace Park -nimisessä suuressa pysähdyspaikassa, johon bussimme meidät jättää. Imjingak on suuri puistoalue sekä

huvittelukeskus, johon mahtuu kerrallaan jopa 20 000 turistia. Puisto on vihitty käyttöön vuonna 1972.

Täällä kokoontuvat eteläkorealaiset sekä pohjoisesta loikanneet jokaisena syyskuuna kolmipäiväiseen Chuseok-juhlaan, jota aikaisemmin kutsuttiin Hangawi-juhlaiksi. Tällä juhalla on monia kohteita. Juuri Imjingakissa suurin kohde on nk. Thanksgivingday eli kiitosjuhla Koreoiden väliselle harmonialle. Tämä on myös sadonkorjuujuhla usein kuun puolivälissä. *Hyvän sadon juhla, Sadon päättäjäisjuhla* sekä *Täydenkuun juhla*. Tämä on myös n.k. *Ruokajuhla*, koska ruoka näyttelee näinä päivinä suurta osaa juhlinnoissa. Samoin käydään hautausmailla muistelemassa vainajia. Juuri siksi niin monet tulevat viettämään juhlaa juuri Imjingakiin.

Juhla-aukio sijaitsee aivan lähellä vapauden siltaa, jota myöten 13 000 sotilasvankia marssi vapauteen koreasodan päätyttyä. Silta on ainoa Koreoita yhdistävä silta, vaikkei se ulotu Pohjois-Koreaan saakka. Sillan nimitys on täten hieman harhaanjohtava.

Tämä on pohjoisin piste Etelä Koreassa, jossa eteläkorealaiset ja turistit voivat käydä ilman erityislupaa. Tämän kohteen jälkeen ei ole pääsyä pohjoisemmaksi ilman hallituksen antamaa erikoislupaa. Meiltä tuo lupa onneksi löytyi ja saimme jatkaa vielä lähemmäksi DMZ-rajaa. Koreoiden yhteiselle kapealle rajaviivalle keskelle tuota neljän kilometrin leveää vyöhykettä emme saaneet mennä. Ainoa jostakin poikkeavasta kertova merkki täällä on tuo silta, joka on peitelty erilaisilla nauhoilla. Juuri tämä vapauden silta kummittelee jatkuvasti mielessäni! Siihen siltaan liittyy niin paljon katkeruutta, sekä Koreoiden historiaa.

Täällä on myös nk. Mangbaedda - niminen alttari, tai oikeastaan muistopaikka, jossa käy vuosittain lähes neljä miljoonaa eteläkorealaista sekä muita turisteja. He tulevat rukoilemaan mm. Koreoiden yhdistymistä. Se on myös tärkeä paikka pohjoisen

Tämä kirja kertoo omaishoitajan sekä hänen hoidokkinsa kahdesta vuoden sisälle mahtuvasta matkasta suljettuun Pohjois-Koreaan. Lisäksi kirja kertoo kahdestakymmenestäviidestä muun matkakumppanin kokemuksesta..

Kirjailijalla on leppoisa tyyli tuoda esille hyvinkin vakavia asioita huumorin pilke silmissä. Samalla kun tuntemuksissa alkaa ilmetä omituisia harha-aistimuksia..... Kaikki ei todellakaan ole sitä miltä se näyttää!

ISBN: 978-952-801-268-9

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi